Simfonia de paraules

Els actors francesos Anouk Aimée i Gérard Depardieu van interpretar de manera brillant dissabte a la nit al Festival del Castell de Peralada l'emocionant obra teatral "Love letters", del dramaturg nord-americà A. R. Gurney

Els actors francesos Gérard Depardieu i Anouk Aimée interpretant "Love letters" a Peralada.

ALFONS PETIT PERALADA

Quan els llums van il·luminar dissabte a la nit l'escenari del Festival Castell de Peralada no hi havia cap gran orquestra, ni cap instrument musical, ni cap cantant líric... Hi havia simplement una llarga i sòlida taula de fusta amb dues cadires robustes, dues ampolles de vidre amb aigua i dues copes. I al darrere, asseguts de cara al públic, dos dels actors francesos més importants de les últimes dècades, Anouk Aimée (1932) i Gérard Depardieu (1948), disposats a substituir la música que habitualment protagonitza els recitals de Peralada per una autèntica simfonia de paraules i sentiments. Aimée i Depardieu van oferir al certamen altempordanès l'única funció a l'Estat espanyol de Love letters, l'obra del dramaturg nord-americà Albert Ramsdell Gurney (1930) que a principis d'any van interpretar amb gran èxit a París i que darrerament han portat a escenaris de tot el món (Brussel·les, Jerusalem, Spoletto...).

La presència a Peralada dels dos destacats intèrprets francesos, posant en escena a més una obra en francès (amb sobretítols en castellà i català, això sí), va provocar que una quarta part dels espectadors que es van reunir al recinte dels Jardins del Castell de Peralada fos de procedència francesa. Però no té res de francès, el muntatge, sinó que Love letters, escrita originalment en anglès l'any 1988 i finalista al Premi Pulitzer, és un text universal, com ho demostra el fet que ha estat traduït a una trentena d'idiomes (català inclòs): explica la relació que una dona i un home (Melissa i Andrew) mantenen durant tota la seva vida (des que són nens fins a l'edat madura) a través de les cartes, targetes postals i notes diverses que es van enviant per correu. Hi ha textos anecdòtics, salutacions formals, declaracions profundes d'intencions, bromes diverses, propostes de relacions, crítiques als convencionalismes socials, laments estremidors... però per sobre de tot una intensa història d'amor explicada amb els retalls de vida que hi ha en totes aquestes cartes.

No és la primera vegada que Anouk Aimée -la inoblidable protagonista d'Un homme et une femme (1966), de Claude Lelouch- assumeix el paper de Melissa, en el qual sembla sentir-se molt còmoda els últims anys: des del 1990 ha representat Love letters amb set acompanyants masculins diferents, entre els quals hi ha noms del prestigi de Philippe Noiret, Jean-Lous Trintignant i Alain Delon. Ara té al seu costat Gérard Depardieu, en un paper que remet inevitablement al final del Cyrano de Bergerac (1990), una de les seves creacions cinematogràfiques més recordades. Asseguts de costat en aquelles cadires robustes i al darrere d'aquella sòlida taula de fusta, Aimée i Depardieu van llegint durant l'hora i quart que dura la funció els textos que s'escriuen Melissa i Andrew; no es miren, però doten les paraules d'una intensitat i d'una força que fan que un muntatge aparentment tan senzill enganxi l'espectador des del primer moment i fins al final. Anouk Aimée evidencia una enorme diversitat de registres i als seus 82 anys fa gala d'una vitalitat i un entusiasme

contagiosos, per als quals no és obstacle ni la tos que dissabte a la nit l'afectava de tant en tant; Gérard Depardieu es mostra més sobri, com ho requereix el seu personatge, però sap transmetre amb aquesta sobrietat el terratrèmol d'emocions contraposades que viu Andrew.

Al costat de la brillant interpretació dels dos actors també hi juga un paper destacadíssim en l'interès que genera Love letters l'excel·lent text de Gurney, que es mou amb una enorme habilitat entre el drama i la comèdia, entre el dolor i la tendresa, i que sap construir dos personatges molt sòlids, plens de racons i calaixos, i establir entre ells una relació igualment gens planera, sinó plena d'arestes i bonys. Melissa és una noia vibrant, magnètica, oberta i lliure, que la vida porta de fracàs en fracàs (en l'amor, en la vida familiar, en la carrera artística...) cap a l'alcoholisme, els psiquiatres, les depressions i els centres de recuperació... Andrew en canvi és un jove obedient, complidor, educat i conscient del seu deure, capaç de sacrificar la seva felicitat per complir amb allò que s'espera d'ell i que acaba "triomfant" com a respectat pare de família, advocat i polític. L'habilitat de Gurney rau d'una banda en saber bastir aquests dos personatges a través dels fragments de les cartes que intercanvien, i de l'altra a establir-hi aquest vincle profund, sòlid, entranyable, que únicament la mort és capaç de trencar. I ni així...

Cap al final de la funció, quan Andrew/Depardieu acaba de llegir una carta que Melissa/Aimée ja no podrà llegir és l'únic moment en què els dos personatges es miren, i es donen la mà. S'han acabat les cartes d'amor i el públic es posa dempeus per agrair amb una intensa ovació la simfonia de paraules i emocions que els dos intèrprets han portat a l'escenari en aquesta nit sense orquestres, ni instruments ni cantants lírics al Castell de Peralada.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/estiu/2014/07/21/simfonia-paraules/679584.html?utm_source=rss